

den Ordning af Lønningsforholdene for en enkelt Embedsclasse paa samme Tid, som man efter hvad vi foreløbig maae antage, nødplages til at lade alle de andre Embedsclassers Lønningsforhold forblive uordnede, det vil da lige uordnede i den Forstand at de ikke blive Gjenstand for en ny Ordning; kan det under disse Omstændigheder være rigtig at gennemføre en fast, vedvarende Ordning af Lønningerne for denne ene Classe Embedsmænd, og kan det, selv om dette kan lade sig gøre, paa nogen Maade være forpaalet at lade Slutningsbestemmelsen i dette Lovforslags § 4 glide sagte og stille igjennem som Noget, der maa erkjendes for rigtig? Alle de andre Momenter, jeg har nævnt, ere jo saa selvfølgelige, at jeg ikke behøver at dvæle ved dem; det er altid en egen Sag, naar der er Tale om de almindelige Grundsætninger for Lønningsforholdene, saa at fremdrage en enkelt bestemt Classe af disse og slaae dem fast der, men endnu meget mere paa en Tid, da den almindelige Lønningslov, som Regjeringen har udtalt at den lægger særdeles Bægt paa ventes at ville komme herind til Behandling. Alt dette er klart, men jeg vil særlig tillade mig at henlede Opmærksomheden paa Slutningsbestemmelsen i § 4. Det hedder der: Bestemmelserne i denne Lovs §§ 1 og 2 revideres inden Udløbet af Finantsaaret 1873—74. Bliver Behandlingen af et til den Ende forelagt Lovforslag ikke sluttet i den Rigsdagsamling, i hvilken det første Gang indbringes, forelægges det paany i enhver følgende Samling, indtil dets Behandling er tilendebragt. Fremfalder ikke derved en ny Lov, underkastes de paaagjældende Bestemmelser en formet Revision, inden Udløbet af ethvert følgende Femaar, saalænge indtil der udkommer en anden Lov." Nu kan der jo være forskellige Meninger om disse Revisionsbestemmelser, der i den senere Tid ere komne ind; jeg er tilbøjelig til at troe at det, naar vi komme til at behandle disse Lønningsforhold i Almindelighed, vil blive et hovedspørgsmaal, som vil fortjene den alvorligste Overveielse, om man virkelig, efterat man saaledes nu er kommen til en Revision — jeg kan endda nok forstaae at

Bestemmelsen er kommen ind i de første Love om man altsaa, efterat have haft en Revision, vil finde det rigtig at indbyde til en gjentagen Revision med de Erfaringer, man har gjort, og med en saa kort Frist, som der her er Spørgsmaal om. Jeg troer, at det vil være et Spørgsmaal af den alvorligste Betydning, om det virkelig kan forsvares saaledes at tvinge Lovgivningsmagten til at gjentage og gjentage det samme Arbejde med Udtag til — hvad man ikke vil kunne følge for sig selv, og hvad Erfaringen tilstrækkelig har bekræftet — at det ikke bliver et Arbejde, som forsøges een Gang og lykkes, men et Arbejde, som forsøges det ene Aar af det ene Thing og dets Udvalg og det andet Aar af det andet Thing og dets Udvalg, dernæst atter af Regjeringen og paany igjen af Rigsdagen, og saaledes slæber sig hen Aar for Aar; det er en Veie til at gjøre Rigsdagens Arbejde ufruktbart, det er Veien til, maaffee endog saa at gjøre Rigsdagens Arbejde næsten utaaeligt. Men hvad man end vil mene derom, forekommer det mig ganske klart, at man ikke her paa Forhaand bør afgjøre Spørgsmaalet ved denne lille Lov. Det synes mig altsaa indlysende, at hvis Loven overhovedet i denne Samling skal føres igjennem, maatte den høitærede Minister insistere, ikke blot paa de Forandringer, som han nylig talte om, men ogsaa paa, at man ikke ved denne Lov slaar dette Princip fast; og vil man fra den anden Side sige: Ja, dersom vi frastalbe Principet i denne Lov, saa have vi ogsaa frastaldet det for de følgende Loves Vedkommende, ja, saa kommer man til det Resultat, som jeg troer er det rigtig, nemlig, at Loven, baade af reelle og formelle Grunde, ikke kan gennemføres i denne Samling. Min Opfordring til den høitærede Justitsminister er da, at han, hvis han anseer det for nødvendigt, at der i nærværende Samling gives en saadan Lovbestemmelse, hvilket for mig staaer noget tvivlsomt, til Sagens 2den Behandling vil overveie, om den da ikke kunde indskrænkes til en Bestemmelse, som i høieste Grad havde Midlertidighedens bestemte Præg, saa at der ikke blev Spørgsmaal om Andet end ene og alene